

PERIÒDICH SATÍRICH,
 HUMORÍSTICH, IB-EUSSEBATE Y BITEBEBABI
 DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA
 y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
 Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

JOSEPH DE LETAMENDI.

Es un cap enciclopédich y un talent clar é incissiu; de tot entén. de tot tracta, de tot sab. de tot escriu.
 Mou l' escarpelo y la ploma ab igual facilitat y en tot hi imprimeix lo sello de la originalitat.

RAMBLA AVALL.

En ma vida m' hi aburrit. Y aixó que la vida, segons com se la mirin, es una cosa bastant aburridora.

—¿Cóm ho ha fet?—dirán vostés.

¡Ah! Aquí está l' intríngulis. En la major part dels negocis humans, passa lo mateix que ab l' ou de Colón. Tot consisteix en saber trobar lo secret. Un cop despejada l' incógnita, la cosa més enrevessada 's torna senzilla. Y, no cal dir que aixó de no aburrirse may es més difícil y peliagut de lo que sembla.

Ab tot; jo may hi sigut egoista: més diré, tinch un gust especial en que tothom pugui disfrutar de las ventatjas que las mèvas investigacions me reportan.

Per xó ara aquí, sense ferme pregar, vaig á darlos la recepta que jo hi descubert contra l' aburriment.

La fórmula es aquesta; *distreures*.

O millor dit; *matar l' aburriment avants de neixe*.

O més ben dit encara; *tenir sempre ocupada la vista y la imaginació*.

Jo acostumo á ferho d' aquesta manera. Tant bon punt veig apuntar en las últimas capas de la materia cerebral la llevor del aburriment, sense perdre un instant, sense entretenirme en res més, poso fil á l' agulla y 'm dedico á ofegar lo *spleen*.

Dirán que 'ls medis de distracció escassejan, y que á copia de apelar á un recurs determinat per distreures, l' imaginació arriba á acostumar's hi, fins que acaba per no distreurela gens.

¿Veuhén? Ja m' ho pensava que 'm sortirian ab aquesta *pata de gallo*. Realment, aixó fins á cert punt, es vritat; pero ¿saben per qué?

La segona part de la mèva recepta 'ls ho farà comprendre:

Perque *es indispensable crearse distraccions novas cada dia, cada hora, cada moment.*

No ho duptin: lo manantial de las distraccions es inmens, inagotable. Aixís com uns llabis veraderament amorosos saben fer mil petons sense que l' un se sembli al altre, una imaginació activa y fecunda sab trobar en la distracció una varietat tant gran de matissos que, á pesar de la semblansa aparent, no donan lloch á duptes respecte á las diferencias essencials de la sèva naturalesa.

Verbi gracia; posém la cosa en lo terreno práctic. Jo, ara com ara, 'm sento dintre de mi las campanadas d' avis del aburriment. Hi recorregut ja á totas las distraccions imaginables, m' hi matat lo spleen de deu mil maneres.... ¿Creuhen que per xo 'm desalento?

Ni remotament: ara veurán un medi nou de distracció.

Surto de casa y 'm planto á la Rambla. La concurrencia es bastant numerosa; la tarde espléndida. Casi tothom va amunt. ¡Magnífich! Jo aniré avall.

Efectivament; encaro la proa cap á las Dresanas y 'm poso á examinar la fisonomia de las personas que passen á prop mèu.

¡Qué variada y capritxosa es la naturalesa! Mès fácil es trobar dugas fullas iguals en un arbre, que dugas caras fetas de la mateixa manera.

Y sort d' aixó, perque sinó ¿cóm nos entenderíam? Ni 'l vestit ni la veu bastarian pera diferenciarnos. Las mares no coneixerían als seus fills y pendrían per tals á infelissos que no tenen res que veure ab ellas. Dels pares no cal parlarne, perque aixó á molts ja 'ls hi passa actualment.

La noya enamorada no sabría de cert á qui estima, perque á cada pas li sortirían caras iguals á la del home que li ha robat lo cor.

Y las senyoras casadas 's deixarian abrassar per qualsevol subjecte, ab l' excusa de que l' han pres pèl sèu marit.

Pero deixémnos de digressions: torném á la Rambla.

Decididament hi estat de sort. Per tot veig caras notablement simpáticas y agradables...

Vels'hi aquí un' altre cosa en que hi entra de per molt la casualitat.

De fixo que ja haurán tingut ocasió d' observarho. Hi ha dias de mala lluna en que al sortir de casa no tenen mès que *encuentros* desagradables y molestosos.

Aquí 's topan ab la fisonomia d' una dona que 'ls recorda la cara d' aquells animals antidiluvians de que 'ns parlan los sabis. Allí 's troban al davant un tipo ab qui, sense sapiguer perquè, s' hi farían á bofetadas de bona gana. Mès enllá, finalment, tropessan ab lo sèu sastre...

Avuy no 'm succeheix cap percance d' aquestos.

Las noyas que van desfilant son bastant pasadoretas; los homes irresistiblement antipáticos deuhen haverse quedat á casa; y en quant al sastre ja ha passat; pero tant lluny, que 'es imposible que m' haja vist.

Continué, pues, la nostra interrumpuda revista.

¡Quina parella passa per 'llá! Ella es molt gua-

pota y aixerida... tal vegada una mica massa. Ell es gros, vermell de cara y prosáich á tot serho. Caminan acompassadament, com si 'ls mogués una máquina, sense dirse res ni mirarse. Las senyas son mortals: aixó es un matrimoni.

¡Té! Precisament al darrera mateix hi va un altre *duo*. Una nena rossa y esbelta y un jovenet no menos ros y esbelt qu' ella. ¡Cóm se miran! ¡cóm se parlan dissimuladament en veu baixa! L' antitessis complerta de la parella anterior.... *Sin embargo*, d' aquí tres ó quatre anys, quan siguin casats, ella 's tornarà encara mès guapota y aixerida, ell se convertirà en un tipo gros y vermell de cara, y 's passejarán estirats y sense dirse res, com los demès matrimonis... ¡Aixís va 'l món!

¡Mirèu aquell desventurat de quína manera s' ha vestit! Després dirán de las donas. No; lo qu' es ab aixó, es precis fer justicia á las fillas d' Eva. Es veritat que las pobretas passen la mitat la vida davant del mirall, fentse obras al cos y falsificantse la fisonomia; pero al fi y al cap aixó es inherent á la condició femenina.

¡Pero un home! ¡un individuo del sexo fort! ¡un ciudadá que tè dret electoral, que paga contribució y que está obligat á defensar la patria ab las armas á la má!

No 's pensin que jo m' hi incomodi, nò: al contrari, la figura d' aquet mitja cerilla encara 'm diverteix. Es simplement un home ridícul y parin de contar.

¡Oh! ¡y cómo tira l' ull á las senyoretas! A bon segur que 's fa la ilusió de que ab la sèva cintura encotillada y 'ls seus pantalons justos com si fossin de goma elástica, no 'n passa cap que no s' enamori d' ell.

¡Es clar! Com que totas se 'l miran y hasta n' hi ha algunas que s' atreveixen á girarse per véurel mès estona... Pero 'l pobre xicot no comprén que 's riuhen del sèu aspecte original y estrafalari....

¡Calla! Vet' aquí un senyor que tè una cara feta y pastada á la d' un' oca.

Fins ara havia mitj cregut lo que diu en Darwin sobre la formació de la rassa humana. Pero ¿cóm se compagina la descendencia del mico y la semblansa ab l' oca? No 's pensin, per xo: ¡hi ha micos tant capritxosos y extravagants!

¡Oh! Y que si s' hi fixan ne trobarán molts de caras que tenen certa extranya semblansa ab la d' alguns animals. Vellas que semblan ólivas, capellans que semblan garsas, senyoretas que semblan peixos, joves que tiran á avestrussos.... una pila d' extranyesas.

¿Veuen? ¿saben hont soch, de mica en mica? Al cap-de-vall de la Rambla, davant d' aquesta xameneya que 'n dihuen lo monument de Colón.

¿Y volen creure que m' hi distret tant y tant bè, que ni recordo... quánts anys fa que va comen-sarse aquest monument?

A. MARCH.

EPISSODI CONYUGAL.

L' Albert y la Carolina eran felissos.

Feya tres mesos que 'l vicari de la parroquial iglesia de San Jeroni, mediant lo tant establert per derts de parroquia, los había lligat ab lo reforsat cordill del matrimoni. Ab aqueix casament, los

nuvis van veurer satisfets sos desitjos; los pares, complerta sa voluntat y 'l vicari lo ventre fora de pena ab lo tip que 's va fer á las bodas.

La lluna de mel encara no s' havia vist tapada per cap nuvolot; pero en aqueix món sols hi ha duraders los deutes que no 's pagan y lo que no va succehir en tres mesos va succehir en un instant. Las riquesas del Albert no van impedir que 'l pobre tingués un ull de poll al dit xich del peu esquerra, y aqueix va ser lo primer núvol que va tapar per algún temps la lluna de mel de aquella, fins allavors, felis parella.

Era de nit y ni plovia, ni se sentían tocar horas; ni 'l sereno las cantava ab sa gangosa veu, ni hi havia cap trovador que baladrejés; ni 'ls grills ricajavan; ni 'l gall despertava als vehins ab sos estridens quequerequechs; ni, en una paraula, se sentía cap soroll, ni petit ni gros, que turbés la tranquilatat que regnava. Qui s' hagués fixat en tanta quietut hauría dit: aixó no es de bon esser; avuy á un puesto ó altre hi haurá un terrabastall. Y no s' hauría equivocat: lo terrabastall hi va ser y mayúscul.

Lo motiu de la causa l' ignoro; la causa del efecte va ser un cop de la Carolina al ull de poll del Albert; l' efecte... ja 'l sabrán si continuan llegint.

L' Albert estimava molt á la Carolina; pero, segons sembla, estimava més al seu dit xich del peu esquerra. Resultat d' aixó: que á la nit següent lo marit dormía en lo quarto del devant y la muller en lo del derrera.

Me sembla que no n' hi havia per tant; pero també 'm sembla que un ull de poll es molt delicat. Jo no n' hi tingut may. ¡Com que no estreno botas... sempre porto las que 'm dona l' amo y aqueix bon senyor es tant avaro que no las deixa fins que las solas se n' hi emburlan!

Havian trascorregut sis días, ó millor dit, sis nits, desde la nocturna separació de cossos d' aquell matrimoni. A la que feya set, la Carolina 's trobava neguitosa y no tenia son... los nervis devían fer de las sevas... L' Albert tampoch estava bè: l' hi faltava alguna cosa ó n' hi sobrava algun altre...

Lo cas es que no siguent prou satisfactori pera los dos cónyugues aquell estat de cosas, van resoldre... ells saben qué, y en un mateix instant se van veurer dos llums á las portas de sos quartos respectius.

—¿Hont déu anar l' Albert?—va pensar la Carolina.

—¿Hont va la Carolina?—se va preguntar l' Albert.

Y 'ls dos llums van apagarse.

L' Albert tot capficat va arribar á pensarse que la Carolina, fentne ell tant poch cas ó pera venjarse del tremendo cástich... que l' hi havia donat per una falta tant petita com es xafar un ull de poll á un home, se las componía ab lo criat. ¡Quinas cosas de pensarse!

Y la Carolina no se l' hi va quedar enderrera posada á pensar mal, y fins va arribar á creures que l' Albert sortía del seu quarto pera anar á trobar á la criada...

Déu va voler que las cosas quedessin en son lloch corresponent y va fer que l' Albert anés á espiar al quarto de la criada y la Carolina al del criat. Axis ho van fer. ¿Qué van averiguar?

No ho sé; pero m' ho vaig pensar al saber l' endemá que 'l día los havia trobat juntets en lo

llit hont avans dormían y que vuyt días després feyan casar al criat ab la criada.

GORI.

PRIMER AMOR.

..... quedó en el suelo,
miedo en el corazón, llanto en los ojos

FRAY LUÍS DE LEÓN.

I.

La trobo moltas vegadas
quan me 'n vaig vers lo trevall,
y clar diuhén sas miradas;
que d' amoretas preuhadas
ne sab un amagatall.

II.

¡Qu' es bonica! ¡qu' es hermosa!...
tè 'l cabell com un fil d' or,
jo no sè, sento una cosa
tant dolsa y tant armoniosa,
que 'm fa mal y bè en lo cor.

III.

¡Amor!... ¡vida de ma vida!...
jo may n' havia sentit,
y eixa noyeta aixerida
bó y mirantme amorosida
tot lo cor me 'n ha nutrit.

IV.

Es un angel de puresa
clar ho mostra lo seu front;
jo me la miro ab tendresa,
y ella, 'm sonriu ab franquesa
fins que 'l rubor la confón.

V.

Jo soch sol ab ma mareta,
eix es mon amor primé,
y com la mare es velleta,
necessita una filleta;
si ella 'm vol, m' hi casaré,

VI.

Triga á venir y 'm daleixo...
¿qué li diré al comensar,
que l' estimo y que pateixo?...
¡Ah, ja vè!... no, no la deixo,
avuy l' hi tinch de parlar.

VII.

—Noya vosté es molt bonica.
—¡Carambas, home! ¿vol dir?...
—¿Vol escoltarme una mica?
—Si m' acompanya y s' explica,
potsè 'ns podrém avenir.

VIII.

—Donchs si no está compromesa
ja sab quin es mon intent,
y contestim ab franquesa.
—¿Vol dir que 'm vol per promesa?
¡vaja no sigui dolent!...

IX.

—Li espero alguna resposta;
vosté pot ferme felis.
—¿La resposta?... ja s' acosta...
noy clá y net, á mí no 'm costa,
si tens dinès, puja al pis.

X.

Ella ab mí crech que no hi pensa
y jo sempre hi pensaré;
y mentre en lo vici 's llensa,
jo li perdono la ofensa
que á n' al meu amor va fè.

FREDERICH OLIVE.

Sense que 'ls mèus lectors perdessin gran cosa, podria suprimir avuy aquesta secció.

Com en totes las situacions intermedias, en la vida actual dels teatros no s' hi veu res fixo ni definitiu: companyias que acaban, companyias qu' están á punt de comensar... rumors que després se desmenteixen, anuncis de contractas que luego no resultan vritat.

Fins á mitjos d' octubre no podrém parlar ab una mica de coneixement del assumpto, ja per haverse inaugurat llavoras alguns teatros, ja per estar definitivament formadas las llistas d' altres.

Ab algunas representacions de *De la terra al sol*, lo *Tivoli* ha anat tirant, fins lo moment del estreno del panorama històrich *El pais de la olla*, espectacle del qual ne tenim bastant bonas noticias y qual revista farém en un próxim número.

∴ La companyia Riutort que l' any passat treballava en lo Teatro *Ribas* ha passat al *Espanyol* ahont se la campa donant las més aplaudidas obras del seu repertori.

∴ En cambi la *troupe* Mena-Tutau passa aquest any de *Novedats* al *Ribas* presentantse ab una obra nova, històrica y d' aparato, titulada *La Virgen de las Mercedes*. Ja 'ls ne faré dos quartos.

∴ L' únich centro de distracció que no decau perque sab realisar lo fenómeno d' una transformació continua d' artistas y d' espectacles, es lo *Circo Equestre*. Després dels ágils saltadors árabes que tant han cridat l' atenció del públich, vá venir Mr. Clivés acompanyat d' un gosset qu' es una maravella. Encara ressonan en lo *Circo* 'ls aplausos del debut d' aquell *parell* d' artistas, quan nos trobém ja ab un' altra notabilitat, monsieur Ouda, gimnasta notable que deixa enrera tot lo qu' en aquest género s' havia vist á Barcelona.

En fi. 'l que diu sempre l' Alegria:
—Pedir más, sería golleria.

Fora d' aixó no hi ha res més de nou.
Per lo tant se despedeix de vostés son affm. y
S. S. S. Q. B. S. M.

N. N. N.

Ja fá bastant temps qu no s' ha posat cap primera pedra.

RECORTS D' OLÉRDULA.

Així ha passat uns quants dias
bremant y cantant cançons,
reposant de las fatigas
que causan las eleccions.

Ocupat ab las eleccions y ab las disidencias del seu partit, D Francisco no 's recorda de donar gust als barcelonins, portant á cap un d' aquells actes que solen entusiasmarlos.

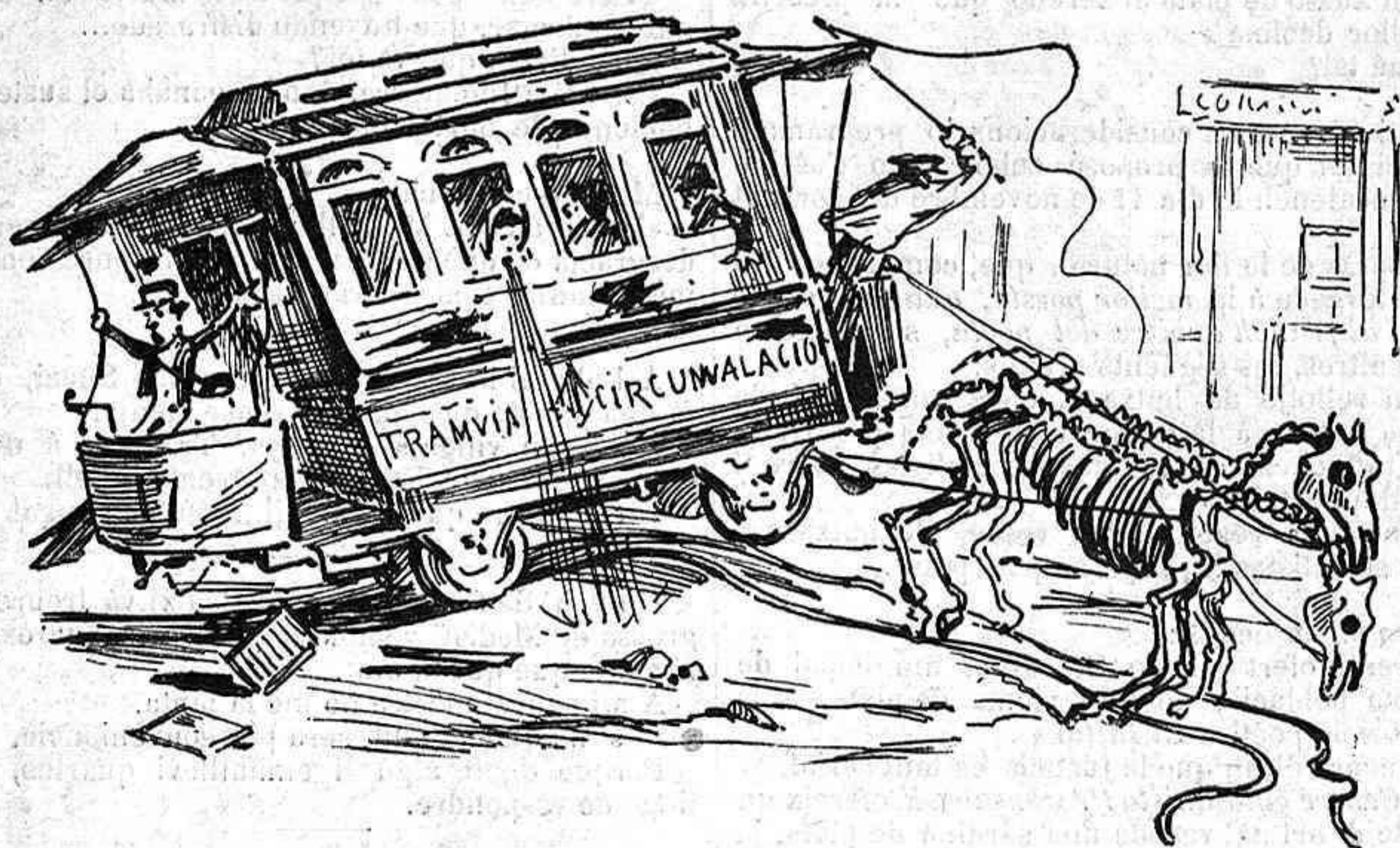
A falta de una primera pedra s' ha pres un altre determini.

—Ja que no podrém fer una cosa nova, s' haurá dit D. Francisco, reformémne una de vella.

Y s' ha pres l' acort de netejar, arreglar y modificar las estatuas de D Jaume y de 'n Fivaller, qu' están de centinella dintre de las capelletes, á la porta de cala Ciutat.

De manera que durant la restauració de las ci-

TRANVIA MODELO.

Cada minut un tropiesso,
cada quart una averia:
val molt més aná en tartana
que no pas en cert tranvia.

tadas estatuas las duas capellets quedarán vacants.

Lo qual ni per broma hauria de consentirho l' Ajuntament constitucional de Barcelona.

¿No tenim homes célebres per reemplaçar dignament á D. Jaume y á Fivaller, durant la seva ausencia?

L' ESQUELLA s' atreveix á designarne dos: don Francisco y don Ignaci; lo Sr. Rius y Taullet y 'l Sr. Fontrodona.

Y si no queda temps per ferlos l' estatua, que s' hi posin en persona.

Aquest any no hi ha firas ni festas.

Se coneix que ja no tenim res per vendre, ni 'l més mínim pretext per estar alegres.

Las festas oficials han quedat reduhidas á un ofici que se celebrarà en la parroquial iglesia de la Mercé, á expensas del Ajuntament.

Lo clero no hi pert may.

Ell sempre fá festa.

No 'ns queixarém per certámens.

Podrá pèrdres la fabricació á causa dels tractats de comers, pero no 's perdrá may la fabricació de versos més ó menos dolents, gracias á la moda del dia que prescriu que 's fassan certámens, com avants, per celebrar una festa qual-sevol, se feyan sortijas.

Los certámens literaris han arribat á degenerar en joch de noys.

Los pobles y poblets celebren llur festa major ab certámens literaris.

Las societats, corporacions y fins los cassinos de recreo, no poden prescindir de celebrarne.

No tardarém gayre temps en veure certámens en las festas de carrer, y fins en las casas particulars lo dia del sant del amo.

Jo mateix estich tentat á convocarne un per las festas de Nadal.

FESTAS DE LA MERCÉ.

—Y donchs, Xato, ¿diu que aquest any no 's fa res?

—No, noy, no; vol dir que de tot alló de cassar tants rellotjes, naranças!

«Un xusso de plata al sereno que 'm presenti la millor décima»

¿Qué tal?

Motiva aquestas consideracions lo programa ó anunci del que 's proposa celebrar lo Cassino Provencalench lo dia 11 de novembre del corrent any.

Després de la flor natural, que, com de costum será otorgada á la *mellor poesia, qual assumpto queda al franch arbitre del poeta*, s' anuncian entre altres, los següents premis:

«Un rellotje de butxaca, ofert per S. M. la Reyna regent, á la millor composició que tracti de la influencia de las ideas socialistas sobre 'l treball industrial.»

Una reyna regent... Un rellotje de butxaca... Ideas socialistas... ¡Vaya un poti poti!...

Pero aném llegint:

«Premi ofert per lo Sr. Jutje municipal de aquesta població, de una ploma de plata, á la composició poética *El Idilio*.»

Y encare dirán que la justicia es tant seria!..

Lo Centre catalanista Provencalench ofereix un objecte d' art (tal vegada una sardina de plata, ja que ab l' art se pesca la millor sardina) al autor de la més enérgica poesia que canti *Catalunya pèls catalans*.

Aquí vá una estrofa, per si algún poeta desitja inspirarse:

«Fora costums estranyas—fora empleats estranys, municipals que parlin—en semi-catalá; burots ó guarda portas—sargentos llicenciats, y tots quants dir no sápigam—en sense entrabancar's:

Setse jutjes
menjan fetje
d' un penjat.

L' orquesta de Sant Martí está per lo positiu.

Vull dir que mira per casa.

Tant mira per casa que ofereix també un objecte d' art al autor del millor quadro de costums que descrigui en catalá: «Influencia de la música en una festa major.»

¡Influencia de la música!..

Lema de la composició:

«Gronxa d' aquí—gronxa d' allá
nou mesos justos—y á batejar.»

Plan:—*Capitol primer*: L' Americana.—*Capitol segon*: La casaca.—*Epilech*: Lo bateig.

Varios socis del Cassino també ofereixen un objecte d' art á la millor poesia que canti «L' avensament d' aquest Cassino.»

Un assumpto, com se veu, extremadament poé-
tich:

«Tres taulas de tresillo—hi havia al establirse
y avuy ja 'n tenim sis;
«cafés se 'n despatxavan—al mes cinch cents quaranta
y avuy passen de mil.»

Finalment, lo periódich *L' Arch de Sant Martí*, pica més fondo que 'ls altres, ja que demana una poesia apropósit pera ser posada en música, titulada: *Himne de la independència de Catalunya*.

Ofereix una colecció d' obras literarias.

Mal fet: á dreta lley haurían d' oferir: *Una gorra de colp d' or y argent*.

El *Correo Catalan*, publica en cada número la vida del sant del dia.

Se tracta de Sant Maurillo y s' hi llegeix lo següent párrafo:

«Tuvo tanta pena porque se le murió un niño sin confirmar, que huyendo disfrazado...

¿Qué dirían que vá fer?

»Se fué á Inglaterra, donde ganaba el sustento haciendo de hortelano.»

Máxima cristiana:

«Imitin á Sant Maurillo: si algún día tenen la desgracia de que se 'ls mori un fill sense confirmar, plantin cols y carabassas.»

A Italia hi ha un fulano anomenat Succi, que fá una pila de dias que viu sense menjar.

Que se 'n vinga á Espanya. Traurém á n' en Sagasta del candelero y li posarém á n' ell.

Un ministre que no menji... ¡Quina ganga!

Un vehí de San Fernando (Cádiz) vá treure la grossa de Madrit, y siguié tal l' alegría qu' experimentá que quedá mut.

A mí aquest mestre no me la pinta.

● Si s' ha quedat mut, será per conveniencia.

Perque quan algú li enmatllevis quartos, no tinga de respondre.

En uns exámens:

Lo professor:—¿Qué es física?

L' alumno:—Escolti ¿hi vingut aquí á ensenyarlo jo á vosté, ó á que vosté m' ensenyi á mí?

Lo de las sessions del nostre ajuntamet ja comensa á picar en historia.

Siga per falta de número, siga per fas, siga per nefas, raro es lo dia que s' anuncia sessió y pot celebrarse.

Quan presidia en Rius y Taulet, podía dispensarse, fins á cert punt, la falta dels concejals.

¡Pero ara que presideix en Fontrodona! ¿Ahont lo trobarán un *director d' orquesta* tant trempat y tant de la broma?

Vaja, vaja, representants dels interessos barcelonins: fassin lo favor de assitir á las sessions; si nó per administrar, al ménos per divertirse mirant y sentint al president.

Aquest any tot va capgirat. L' istiu ja s' ha acabat, lo menos oficialment, y á pesar d' aixó la calor apreta qu' es un gust, sense trassas, per ara, de deixarho corre.

Devegadas sembla que la temperatura vol suavisarse una mica; pero al poch rato torna á referse apretant ab més salero que may y fentnos duptar de si som al istiu ó si 'ls que fan los calendaris s' han equivocat

¡Qué s' hi ha de fer! En un país hont los governs son los primers en estralimitarse, tothom se creu en lo dret de fer lo mateix.

Hasta l' atmósfera.

Ab verdadera satisfacció participém als nostres lectors que 'l dia 17 varen quedar definitivament acabats los edificis publichs y las casas construídas á Játar, provincia de Granada, ab los fondos recaudats per la prensa de Barcelona, y las quals varen ser entregats en lo mateix dia als seus nous propietaris y á las autoritats del poble per la comissió de la prensa que á son degut temps va trasladarse á Játar pera activar las obras

La caritat ha curat las feridas dels terremotos.
¡Benhaja la caritat!

A MA MULLER.

Aprended, flöres, de mi lo que va de ayer á hoy,

Are fa dos anys, Leonor,
(llavoras que festejavam)
quan feyan «El Trovador»
al teatro may faltavam.
Del principi fins al fi
no 'ns cuidavam de ningú:
tú mirantme sempre á mí,
mirante jo sempre á tú.

Quan fan are tal funció,
anant'hi continuém
ab la mateixa afició,
y com avants continuém.
Del principi al fi del drama
nostres ulls fixos están...
los mèus, mirant á la dama,
mirant los tèus al galán.

S. U. S. T.

Un xicot de uns quinze anys, pero molt Tenorio, explica sas aventuras als seus amichs, y entre altrás cosas diu:

- ¡Y la criada de casa!...
- Qué ¿tambè vas enredarte ab la criada?
- Que havia de fer si era tant maca. Figureu-vos que quedém en que á la nit me deixaria oberta la porta del quarto.
- ¿Y va deixárteli?
- Si noys, si: me 'n hi vaig de puntetas, y pitjo la porta.
- Y després?...
- Entro al quarto.
- Y després?
- Oh, després no vaig veure res més, lo quarto era fosch com una gola de llop.

Un avaro tracta de llogar un pis, en lo Passeig del Cementiri.

- Miri, es un punt molt divertit, li diu l' amo de la casa. Tot lo día hi passen enterros.
- Donchs ¿véu? Fà bè de dirrho: un pis aixís no 'm convè. Tot lo día hauria d' estar saludant als difunts, y no guanyaría prou per sombreros.

A l' amo de un restaurant se li havia mort la dona y plorava á raig fet.

- Un parroquiá desitjós de consolarlo va dirli:
- Vaja, home, conformació...
- ¡Pobra Mariona! feya l' home plorant cada vegada mes amargament..
- Pero per mor' de Déu... No crech jo que la vostra dona valgués totas aquestas llágrimas.
- ¡Ah! No ho sab vosté... No era maca; pero cada any me feya guanyar á la ratlla de mil duros.
- ¿De quina manera?
- Equivocant sumas.

Passan per un carrer uns senyors, y un cego 'ls demana una limosna. Pero van seguint lo seu curs sense ferne cas.

- Fins que un d' ells diu:
- Home, si no hagués de recular li faria cari-

tat... No ho sabia que dugués dos quartos sueltos... No hi ha ningú al mon que 'm fassi més llástima que 'ls cegos.

Quatre minuts després troban un altre cego.
—Mira, aquí 'n tens un altre, dónali 'ls dos quartos.

—Ah, no, respon lo senyor compassiu: aquest fa competencia al altre, y un home que fassi la competencia á un desgraciat no es digne de res.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Ma-til-de.*
2. ID. 2.ª—*Pro-més.*
3. ANAGRAMA.—*Nado-Dona.*
4. CONVERSA.—*Pere.*
5. TRENCA-CAPS.—*Ramira.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Faustino.*
7. TRIÀNGUL.—*A*
AM
AMA
AMAR
AMARCH

8. GEROGLÍFICH.
Dintre de aquest món de monas,
hi ha més bestias que personas.

XARADAS.

I.

Lo mèu cosí *Tres-segona*
tè un *hu* tant gros á la esquena,
que lo seu metje li ordena
vaji á pendre ayguas á Tona.
Mes ell, *dos* hi vol anar,
puig, ne guarda *hu-tres* memoria,
que un any al peu de una noria
una *tot* se va enviar.

J. STARAMSA.

II.

Tant la *prima* com la *tersa*
contrarias son de la *dos*;
quan no tinch feyna me 'n vaig
á passar un rato al *tot*.

MILLÀ:

ANAGRAMA.

Un *tot*, desesperat, me diguè un día:
—¿No hi ha per aquí un *tot*?—Jo: sí, senyor.
—¿Hont es?, me preguntá ab molt mal humor.
—Allá; y bè ¿qué?—¿Potser vosté tindria alguna corda?... ¡Fassi aquest favor!...
—La tinch, pero jo aváns saber voldria per qué la vol.—Perque la *tot* me talli y siga l' últim cop que jo badalli.

CONVERSA.

—¿Y donchs, Sr. Saforcada que se 'n van aquest istiu?
—Vaya, ja sab que m' agrada ¿y vostés, Sr. Feliu?
—A mí 'l sortir me convè.
—¿Y ahont van?
—¿Ahont? Aquí li he dit clá. ¿Y vostés?
—Tambè are li acabo de dí.

J ASMARATS

FESTAS DE LA MERCÉ.

—¡Alabat siga l' Ajuntament que s' ha recordat de mi!
Está vist, passi lo que passi, nosaltres la festa sempre la fem.

ESCENAS BARCELONINAS.

—¿Qu' es tanta gent? ¿qué passa?
—¡C.a, res absolutament! Un cotxe acaba d' aixafar una dona.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6.—Nom de home.
- 1 2 3 5 6.—" " "
- 6 5 3 4.—Lo género humá 'n tè.
- 1 2 5.—Nom de dona.
- 3 4.—Pronom.
- 6.—Una lletra.

VENTURETA DE REUS.

TRENCA-CAPS.

¿Y 'L LLORÓN ES DEL METJE?

Formar ab aquestas lletas lo títol de una sarsuela catalana.

ARELIGUA Y AGUILERA.

PARALELÓGRAMO.

Sustituir los pichs ab lletas de modo que llegidas horisontalment, digan. Primera ratlla: carrer de Barcelona.—Segona: nom de dona.—Tercera: Idem.—Quarta: Idem.—Quinta: part del cos. Y verticalment: Primera: una lletra —Segona: aliment.—Tercera: en las llanxas.—Quarta: objecte per fumar.—Quinta: un animal —Sexta: un altre animal.—Séptima: un altre idem.—Octava: vocal.

UN DIPLOMÁTICH.

GEROGLÍFICH.

×
t t t t t
t t t t t
L
:
P
1886
A

UN DE LA VALL D' ARÁN.

MEDICAMENTS DEL DR. WOONOM
AIXEROP LACTÍFICH.

Pera aumentar la cantitat y calitat de la llet.—Utilísim pera mares y didas.
Se ven carrer de Petritxol, número 2, Aixeroperia del Dr. Jener.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.